

L'Avenç.

Num sol 4 ctos. | Periòdich catalanista | Suscripció 5 mm - 1/2

Cançons del Rosselló.

Complint la promesa que femem a nostres lectors públics, las cançons més populars del Rosselló. La més coneguda es la de Montanyas regaladas, de la qual ne coneixem duas versions. La primera es com segueix:

Montanyas regaladas
son las del canigó,
que tot l'estiu florespen,
primavera y tardor.
Daume l'amor, minyona,
daume lo vostre amor,
daume l'amor, minyona
consuelo del meu cor.

tardor y primavera
en tot temps hi ha flor;
y floren en las rosas,

daulls de tot color.

Daume l'amor, etc.

Hi ha una donzella
que'm té robat lo cor,
es ben feta de talla,
primadeta de cos.
Daume l'amor, etc.

Mirau que la compara
à niu del canigó;
mirau vos li la cara,
blanca es com un coló.
Daume l'amor, etc.

El las dents boniques,
la boca de pinçó,
las cellas rana detas,
l'ull negu y matador.
Daume l'amor, minyona,
daume lo vostre amor,
daume l'amor, minyona,
consuelo del meu cor.

Una altra versió conceixem
de las Montanyas regaladas,
que a pesar de ser més bona
que l'altra no es de molt
tan popular.

Montanyas regaladas
son las del lamigó,
coronadas de plata
y vestidas de flors.

Adieu, adieu montanya
honor del Rosselló!
adieu, nina carida,
hermosa Altonor!

Le comte Guillem usana,
així com Déu ho vol,
que creu y llansa punga
y l'sequessa als sants llochis.

¡Ay! quina desventura
abandonar d'un colp,
a la montanya alegre
y las nias amors!

Et quina part que vaja
may perdre lo recort

del lloch de ma naixensa
lo més plaent del mon.

¡Ahont se trobaria
jovent tan desinolt,
ballas tan graciosas,
una altra Altonor!

Las flechas sarrahinas
no m'espantau! no! no!
los tormentis de l'ausencia
si, que'm daran la mort.

Sabre d'aquestas serras,
sant Martí glorios,
alçansau me esperansas
y consolacions.

Més ay! a ma pregaria
lo bon sant ja respon...
me conforta y anima
a partir de bon cor.

Et ploris més, mi nyona,
al riu retorn, l'amor
nos lligarà per sempre
ab cadenas de flors.

Vens aquí ara la cançó del
Pardal:

Una cançoneta nova
vos cantaré
del Pardal quan se cotpara
sò l'aronger.

Lo Pardal quan se cotpara
feya remor,
per veurer si l' sentiria
lo seu amor.

Lo seu amor és dins cambra
que no'n sent res,
sinó lo mossò de casa
lo traginer.

De la finestra més alta
l'in va parlar:
«Las onze horas son sonadas»
veste à cotpar».

«So no cotpl pas encara
vay de canni,
de fet una promatència
à sant Magl.»

Quan à sant Magl va ser,
va suplicar
que pogues torrà en sas teinas
per festejar.

Tres galanas que tenia
eis auçelles,
Mariana, Petronella,
Isobelet.

Eina cançoneta nova
quí heu l'ha?
es un fove de la plana,
Gentil Roma.

Advertencia

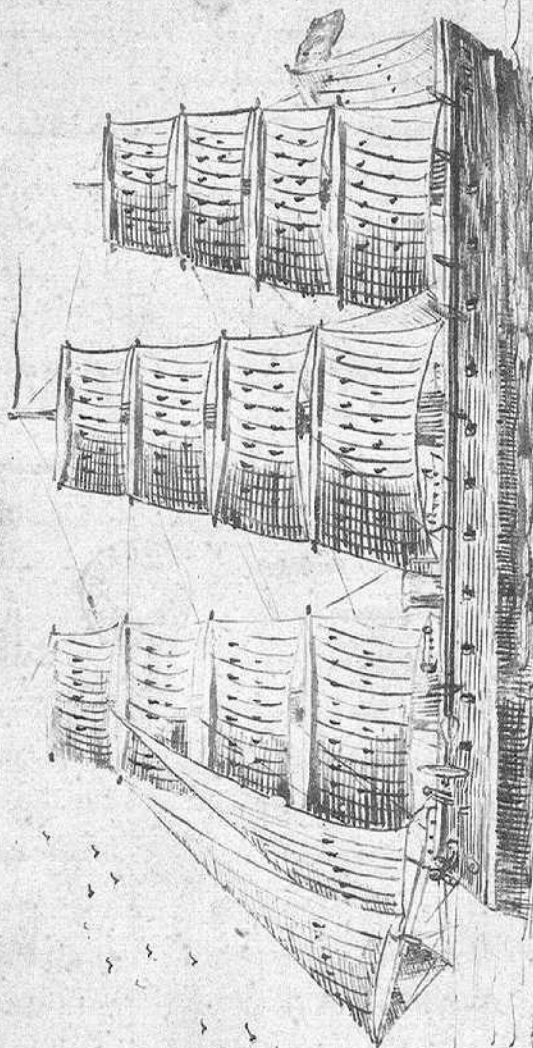
Lo número vinent, últim de
la sèrie, servirà per despe-
diments de nostres lectors.

Lo motiu de nostra resolució
es practicar notables millor-
ras en nostra publicació.

~

Cucenulla Baixos, Barma

Maquina

Dibujos de D. A. Morante.

[Handwritten signature]